

Ο φίλος μου ο Λέντιμπεττερ είναι ο πιο αντιπαθητικός άνθρωπος του κόσμου. Τού άρεσει η τάξη, η ήσυχία και η αξιοπρέπεια. Είναι καθηγητής των θρησκευτικών. Απ' αυτό μπορεί να καταλάβει κανείς πόσο άσπαστη είναι η συντροφιά του. 'Ο Λέντιμπεττερ είναι ανελπίσιμος! 'Ο κόσμος τόν αποφεύγει και γελάει μαζί μου πού τόν έχω φίλο. "Αν ήξερε όμως πόσο είναι δυστυχισμένος!..."

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. G. WELLS



...πότα και βρέθηκε μέσα σ' ένα κοιτώνια. Τό κρεβάτι εύτυχώς ήταν άδειο. Λέν ήσυχζε κανείς κύνδινος. 'Ο Λέντιμπεττερ άρπαξε ένα σαπούνι από τό λαβουιάνο κι έπειτα έκανε μερικά βήματα για να βγη πάλι στο διάδρομο. Έκεινή τη στιγμή όμως άκούστηκε ο κρότος ένός κλειδιού στην έξώπορτα. Κάποιος είχε παή μέσα στη βίλλα! 'Ο καθηγητής των θρησκευτικών πάγωσε από τό φόβο του.
— Διάβολε! Τι θά κάνω τώρα; φη-

Λέν ξέρω τί θά κάνω, αν μάθουν γραμιά μέρα την «τρέλλα» μου, πού παρουσιάζει κάθε τόσο μεριά ανάγκηραστη άπελευσία. Άγαστή με φάσε, ή μόνη λύσις είναι ή άυτοκτονία!...

Καταλαβίσατε λοιπόν ότι ο Λέντιμπεττερ έχει κάμπο τραγικό ιστοριό... Αύτή ή τρέλλα του είναι μιá κοινωνικοτραγική ιστορία. Μού τη διηγήθηκε ο ίδιος, τη μέρα πού τόν πρωτογνώρισα. 'Ο Λέντιμπεττερ τότε είχε άξιοποιημένα γάλα. Η μάση ρεντιγζόττα του ήταν λασπομένη, τό ψηλό καλλάρο του μουσκευμένο από τη θάλασσα, και τ' αμύδι του ένα κομμάτι στοιβά από την άμμη. Τόν είχαν σώσει δύο φαρμάδες με τή διάρρη τους πού είχαν έλατήσει στην παρακαμιά υποπληγμένο...

Μά είναι χωρίς να σάς άμνησθήω την ιστορία του από τήν άρχή. 'Ο Λέντιμπεττερ είχε πάει να περάση τό καιζαράκι του στο Χιδραγχαζ, κοντά στη θάλασσα, σέ μιá άστέρη «πανσιόν» πού τού την είχε συστήσει ή θεία του. Ήταν εύθυμος κι εύχαριστημένος πού είχαν τελειώσει πιά τ' ά μαθήματα και μπορούσε να περάση λίγους μήνες ξέγνοιαστης ζωής...

Μετά τό δειπνο λοιπόν, στο Καζίνο ο Λέντιμπεττερ γνώρισε ένα διακριτικό τζέντλεμαν, πού καθόταν κι αυτός στην ίδια «πανσιόν». Ήταν μαζί από ένα ποτήρι ούισκι κι από ζουβέντα σέ ζουβέντα άρχισαν να μιλούν για περιπέτειες, για τ' άπόροστα περιστατικά τής ζωής και για τούς ανθρώπους πού ζεχνούν μιá μέρα για να βρούν τήν τόχη τους άπάνω στον κόσμο. 'Ο Λέντιμπεττερ άκούγε με θαυμασμό τό φίλο του πού τού ξεθεύαζε τούς τεχνοδιώχτες και συμφωνούσε μαζί του. 'Ο διακριτικός τζέντλεμαν έπανούσε άκόμη και τούς λοποδύτες!

— Ά! 'Ο λοποδύτης! τού έλεγε. Νά ο μόνος, ο πραγματικός τεχνοδιώχτης τής εποχής μας! Συλλογασθήτε ότι ή ζωή του είναι ένας διαρκής άγώνας, ένας άδουπιτος πόλεμος με τήν κοινωνία!...

— Ποιά σασιά! τού άπαντούσε ο Λέντιμπεττερ. Μονάχα οι λοποδύτες ζήνοντα, τήν περιπέτεια. Η ζωή τους είναι γεμάτη από δυνατός συγκινήσεις... Για φανταστήτε τήν εύχαριστήρα πού δοκιμάζον όταν άνοιγουν με τ' αντίκλειδι τους μιá πόρτα!

'Ο Λέντιμπεττερ ξέσπασε σ' ένα σαρδόνειο γέλιο, κι έπειτα έπρόθεσε να: — Θά μπορούσα κι' εγώ να κάνω τό ίδιο... Μά συγγραφίδια πάντα, γιατί πού τό άπαγορεύει ή συνείδησις μου!...

Και μ' αυτά τ' ά λόγια άφησε τόν διακριτικό τζέντλεμαν στο Καζίνο κι' έβηγε για να γυρίση στην «πανσιόν». Στο δούμο συλλογιστόταν τ' ά λόγια πού είχε πη κι' έννοιούσε μιá άκατανίκητη έπιθυμία να κάνει μιá τρέλλα, να δοκιμάση μιá περιπέτεια... Έκεινή τη στιγμή περνούσε έξω από μιá μεγάλη βίλλα. Ένα παράθυρο τού ίσογειού τής ήταν άνοιχτό προς τό μέρος τού κήπου. 'Ο Λέντιμπεττερ συλλογισθηκε πόσο εύκολα κανείς μπορούσε να ληδίξη από εκείνο τό παράθυρο και να τρυπήση μέσα στη βίλλα.

— Μπάρ! Λέν έχεις τό θάρρος! τού έλεγε σαρκαστικά τό πνεύμα τής 'Αμφιβολίας.

Είχαν περάσει τ' α μεσάνυχτα κι' όλος ο κόσμος στη λουτροπόλι είχε άκοιμηθή. 'Ο Λέντιμπεττερ προχώρησε λίγο κι' έπειτα ζαναγύρισε και στάθηκε άόμοια μπροστά σ' άνοιχτό παράθυρο.

— Για δοκιμάσε να κλέψης τή βίλλα! τού έλεγε μέσα του μιá φωνή. Μή φοβάσαι! Είναι τόσο άμορφη ή περιπέτεια!...

'Ο Λέντιμπεττερ έσπρωξε άθροφα τήν πόρτα του κήπου, τήν ξανάκλεισε και γόηθε μέσα στους σκοτεινούς δάμους.

— Είναι τρέλλα αυτό πού κάνω! φησίρησε τρομοκρατημένος.

Έπειτα όμως ντράτηξε για τή δειλία του και πήδηξε άποασιστικά από τό παράθυρο μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Έπί τέλους! Ήταν ένας πραγματικός λοποδύτης!...

'Ο Λέντιμπεττερ άνοργυρώστηκε λίγα λεπτά τή βαθιά σιωπή κι' έπειτα προχώρησε και βγήκε στο διάδρομο. Από ένα παράθυρο τού βόθους τό φως τού φεγγαριού έπεφτε άπάνω σέ μιá μσανογιτή πόρτα. 'Ο Λέντιμπεττερ άποφάσισε να πάση κάτι από εκεί μέσα για να τήχη ως άπόδειξι τής τόλης του, κι' έπειτα να φύγη πάλι άθροφα και να γυρίση στην «πανσιόν» του. Μπήκε λοιπόν από τή μσανογιτή



Έβγη κάτω απ' τό κρεβάτι και σήκωσε ψηλά τ' ά χέρια του

σου κι' έλα να με βοηθήσης, γιατί διχούμαι. Βλέπεις όλο αυτό τό χροιάκι πού είναι άπάνω στο τραπέζι; Είναι 18.000 λίρες! Αυτά είναι σκόλας, άνοητες, κι' όχι τό να πλαινής τή νύχτα σέ μιá βίλλα και να κλέβης ένα σαπούνι! Έμπρός, έλα να με βοηθήσης να κρύψουμε αυτές τες λίρες πού έλεψα από τήν «Γράιτσερ Γκόδοντον», μέσα στις βαλίτσες μου!...

'Ο Λέντιμπεττερ άναστενάξε με λύπη κι' έπειτα, δίχως να τολμάει να βγάλη λέξι, άρχισε να βοηθά τόν άγνωστο. Σε λίγη ώρα είχαν κρύψει όλο εκείνο τό χροιάκι μέσα σέ δυό βαλίτσες δεξιάνης. 'Ο άγνωστος κατόπι τες φόρτσες στην πλάτη τού καθηγητού τόν θρησκευτικόν και κρατώντας πάντα τό πιστόλι στο χέρι, τού φώναξε: — Έμπρός τώρα για τό γιώτ!...

'Ο Λέντιμπεττερ, φορτωμένος τες βαρειές βαλίτσες, σαν χαμάλης, βγήκε στον κήπο κι' από εκεί άκολουθήος τόν άγνωστο ως τήν έρημη παραλία όπου ήταν άγκυροβολημένο ένα κιάτσπορ γιώτ!...

Έστερα από μιá ώρα τό γιώτ άρνήθηκε σ' άνοιχτά. 'Ο Λέντιμπεττερ, μαζεμένος σέ μιá γωνία τού σαλονιού τού πλοίου, έξακολουθούσε να τρέιη από τό φόβο του και κάθε τόσο άνοιγε τό στόμα του για να ξεηγήσει τόν άγνωστο ότι δέν ήταν λοποδύτης. Έκεινός όμως δν έκοπτε κάθε φορά μ' ένα σαρκαστικό γέλιο και τού φώναζε: — Άλλού αυτές ες κατεργαριές! Λέν περνούν σέ μένα! Τά δεξημερό-

βρέισε τρέμοντας σάγκρομος.

Έβρισε λοιπόν σαν άστραλή και ζαναμπίτζε στο σκοτεινό κοιτώνια. Στάθηκε μιá στιγμή άναστούσιτος κι' έπειτα μωπεθαιμένος από τό φόβο του ζούήτηξε κάτω από τό κρεβάτι. Ήταν χωρίς πιά!...

'Ο νοικοκύρης τής βίλλας πηξε στον κοιτώνια κι' άναψε τό φως. Έπειτα άφησε ένα βαρύ δέμα άπάνω στο τραπέζι, έβλεψε τήν πόρτα, κατέβασε τες κουρτίνες στον παράθυρο και φώναξε, παίνοντας μιá βαθιά άναπνοή: — Θεέ μου! Τι μέρα κι' ή σημερινή!...

'Ο νοικοκύρης τής βίλλας βότερα έβγαλε τό σαζάκι του, τό έβριζε άπάνω στο κρεβάτι και καθόσε μπροστά στο τραπέζι. 'Ο Λέντιμπεττερ σέ λίγο άκουσε τό κουδούνισμα πού κάνουν ή χροιάς λίρες, όταν τες μετράει κανείς... 'Ο νοικοκύρης τής βίλλας μετρούσε δίχως άλλο τ' ά λεπτά του. Μά ποσα είχε; Μισή ώρα ο καθηγητής των θρησκευτικόν άκούγε να κουδούνίζουν ένα σωρό λίρες!...

'Ο Λέντιμπεττερ τράβηξε λίγο τήν κουβέρτα πού έλεγε μπροστά στο κρεβάτι για να κερτίξει περίεργος κι' έκανε ο άγνωστος. Τήν ίδια στιγμή όμως σταμάτησε τό κουδούνισμα των νομισμάτων. 'Ο καθηγητής πάγωσε από τό φόβο του. Μιá νεκρική σιωπή είχε άπλωθή στο δωμάτιο. Δεν άκούγονταν ούτε ή άναπνοή του άγνώστου. Τι είχε συμβή λοιπόν; Μήπως είχε πάθει σγχατή;...

'Ο Λέντιμπεττερ σήκωσε λίγο τήν κουβέρτα κι' έβριζε μιá διαπεραστική ματιά. Είδε τότε κατακλιμένος τήν κνήμη ένός περιστρώφου περιστερήνης προς τό μέρος του.

— Έβγα έξω, λοποδύτη! τού φώναζε ο άγνωστος. Έμπρός! Άφησε τ' άσπεία κι' έβγα έξω!

'Ο καθηγητής των θρησκευτικόν βγήκε σαν αυτίοατο κάτω από τό κρεβάτι και σήκωσε ψηλά τ' ά χέρια του.

— Τι διάολο έκανεσ κάτω από τό κρεβάτι μου; τόν ρώτησε ο νοικοκύρης τής βίλλας. Παληάνθρωπε! Φοράς βλέπω και μάση ρεντιγζόττα, σαν πάστορας! Βάζω στήχημα ότι είσαι ο πιο άνόητος λοποδύτης του κόσμου!...

'Ο Λέντιμπεττερ θέλησε να δικαιολογηθή.

— Έπιτρέψτε μου να σ' άξηγησω... φησίρησε.

Λέν με ξεγελάς; τόν διεκώφε ο άγνωστος. Ξέρω εγώ από κατεργαριές... Λέν σου έπιτρέπω τίποτα! Δεν έχω καιρό για χάσιμο... Άν μω ζαναμπίλξης, θά σου φετρω μιá σφαίρα στον κωφάλι!...

'Ο άγνωστος πήγε κοντά του και τόν έψαξε.

— Για φαντάσου! Έκαν' έπειτα κατ'άπληκτος. Μά εσύ είσαι ένας άρχόριος! Λέν έχεις μαζί σου ούτε ένα πιστόλι!... Πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω ένα παπά να κλέβη τ' ά σαπύνια του κόσμου!... Έμπρός! Κατέβασε τ' ά χέρια σου κι' έλα να με βοηθήσης. Βλέπεις όλο αυτό τό χροιάκι πού είναι άπάνω στο τραπέζι; Είναι 18.000 λίρες! Αυτά είναι σκόλας, άνοητες, κι' όχι τό να πλαινής τή νύχτα σέ μιá βίλλα και να κλέβης ένα σαπούνι! Έμπρός, έλα να με βοηθήσης να κρύψουμε αυτές τες λίρες πού έλεψα από τήν «Γράιτσερ Γκόδοντον», μέσα στις βαλίτσες μου!...

'Ο Λέντιμπεττερ άναστενάξε με λύπη κι' έπειτα, δίχως να τολμάει να βγάλη λέξι, άρχισε να βοηθά τόν άγνωστο. Σε λίγη ώρα είχαν κρύψει όλο εκείνο τό χροιάκι μέσα σέ δυό βαλίτσες δεξιάνης. 'Ο άγνωστος κατόπι τες φόρτσες στην πλάτη τού καθηγητού τόν θρησκευτικόν και κρατώντας πάντα τό πιστόλι στο χέρι, τού φώναζε: — Έμπρός τώρα για τό γιώτ!...

'Ο Λέντιμπεττερ, φορτωμένος τες βαρειές βαλίτσες, σαν χαμάλης, βγήκε στον κήπο κι' από εκεί άκολουθήος τόν άγνωστο ως τήν έρημη παραλία όπου ήταν άγκυροβολημένο ένα κιάτσπορ γιώτ!...

Έστερα από μιá ώρα τό γιώτ άρνήθηκε σ' άνοιχτά. 'Ο Λέντιμπεττερ, μαζεμένος σέ μιá γωνία τού σαλονιού τού πλοίου, έξακολουθούσε να τρέιη από τό φόβο του και κάθε τόσο άνοιγε τό στόμα του για να ξεηγήσει τόν άγνωστο ότι δέν ήταν λοποδύτης. Έκεινός όμως δν έκοπτε κάθε φορά μ' ένα σαρκαστικό γέλιο και τού φώναζε: — Άλλού αυτές ες κατεργαριές! Λέν περνούν σέ μένα! Τά δεξημερό-

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ



Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΩΝ

Στους αραβωνιασμένους ο έρωτας κι' ο πόθος είνε γεμάτοι σεβασμό. 'Η νέα είνε άκόμια δειλή, άνήξεση, φρόνησι από την άσθητήν άνατροφή που έβηξε. 'Εκείνος στέκει' άκόμια στενοχωρημένος μπροστά στην άνωματιχη αυτή παρθένα, νοιάζει κάτσο φόβο και μπρός στο χαμόγελο που άνοιγει τα δροσερά χείλη της αραβωνιαστιχιάζει τον μπροστά στο βλέμμα της που τον κοιτάει έρωτηματιζά, άνιγει τον πόθο που τον φωντώνει. Το βλέμμα της φωτόβγαλτης γυναίκας του γαίνεται βαθύ σαν βάραθρο και τον ζαλίζει.

'Αν οι αραβωνιασμένοι ήσαν άγριοι τόν έξημον, θα ίκανοποιήσαν τον πόθο τους άμέσως. Μά μέσα τους βιάζονταν ή ζωιά τροπική και ο πολιτισμός και τούς συγκρατούσε.

'Η νέα, που είνε άνήξεση, βιάζει το παιχνίδι αυτό ζωηρομένο, έκείνος έπίσης βιάζει αυτή τη νέα περιπέτεια έλκεστική... Μά αυτά όλα δέν πρέπει να διαδοχούν πολύ, γιατί ζαταντώνε βάσανο.

Οι αραβωνιασμένοι λοιπόν άλλάζουν φιλά άρπαχιά, φοβισμένα, χερμά, ζαμιιά φορά από φλογερά, ποίνα τα πιο ήδονικά και φέρονταν γλυκές ανατριχίλες.

Σ' ένα μιστόρημα του 18ου αιώνα βιάζει το παρακάτω 'Ημερολόγιο μιας νέας, έπο μορηή ζωηρομένου κι' άπόσων έπιστολών σε μια φίλη της ζαυτρομένης, που όλα μπορεί να της τα πη, κι' όλα να τα φωτήση.

'Αρχίζω από το μέρος όπου περιγράφει το κόρτε που της έκανε ο νέος:

'Η στιγμή που σοφούμια ήθε λαίπον, άγαπητή μου κόμισσα. Είμαι ή αραβωνιαστική του άραιού κόμητος Λεάνδρου, είμαι ευτυχισμένη και ή ώρα που κόρτε είνε χαριτωμένη. 'Υπάρχουν κάτι περιπέτειες άνωμεσό μας που θα σου τις διηγηθώ.

«Μιά μέρα έργαζόμουν στο έργοχειρό μου, κι' άφησα να μου πέφτουν ποτέ το φαλλίτι μου, ποτέ ή κλωστής μου. Δέν ήξερα τί έκανα μέσα στην ταραχή που μούφερον ή παρουσία του. 'Εσπευδε, μου τα έδωκε και μου τα έδανε. Μιά φορά, δίνοντας μου το φαλλίτι, μου έσφιξε το δάχτυλο τόσο πολύ, που αν ήταν άλλος θα πονούσα και θάμηγα φωνή. 'Αλλη μιιά φορά, δίνοντας μου τίς κλωστής ποίχαν πέσει, μου έπασαρε κρυφά ένα ραβασάκι, που το έπηρα και τόκρωμα μέσα στο έργοχειρό. 'Υστερα το έδιόθασα κρυφά μόνη μου. 'Ηταν τόσο ώμορφα εκείνα που έγραφε...»

Το ραβασάκι εκείνο της έξητούσε φρεσιζά ένα ραντεβού τη νύχτα στο πάρκο.

Παρακάτω ζαναβόριζομε την 'Ιουλιία — αυτό ήταν τ'όνομα της αραβωνιασμένης νέας — την ώρα του ραντεβού στο πάρκο. Δέν άνηθήκε. Μήπως κι' αυτήν δέν την στενοχωρούσε ή επίβλεψη των δικών

ματα θά σου δώσω ένα μάθημα, που θα το θυμάσαι σ' όλη σου τη ζωή...»

Κι' άλλθεια, μόλις βγήκε ο ήλιος, ο άγνωστος φώναξε στο ζατάστρομα των Λέντιμπεττερ κι' εκεί, άφορ τον μάλωσε άκόμια μιιά φορά για την άνοησία που είχε κάνει, τον σήκωσε γερά στα χέρια του και τον πέταξε στη θάλασσα...

'Ο καθηγητής των θεσηκεντικων έπιθμοσε μ' όλη του την ζαριά μιιά τέτοια λύσι. 'Ηταν προτιμώτερος ο θάνατος! Μά δέν πνίγηξε... Δίχως να το θέλι, άρχισε να κολυμπά, κι' ύστερα από λίγο άπάντησε μιιά φροδοραχα, κι' έτσι σώθηκε και ζαναγύρισε σε άξιοθρηνητα χάλια στο Χίδεργκατ.

'Όταν τον είδα ζαλωμένο στην προκειμαία, σαν τον πιο δυστυχισμένο άνθρωπο του κόσμου, τον πήρα στο σπίτι μου από συμπόνια, κι' έτσι έγινε φίλος του κι' έμαθα την ζωηροταχιχη του ιστορία. Αυτή λοιπόν είνε ή «ερέλλα» του Λέντιμπεττερ, που όταν τη συλλογιζέται, παγώνει το αίμα του μέσα στις φλέβες. Είνε μιιά άτυχη περιπέτεια που θα τον δδηγήσει, δίχως άλλο, μιιά μέρα στην αυτοτοχία ή στο φρενοζομείο.

H. G. WELLS

της, την στιγμή που ήθελε να δοκιμάσει τις ζανούργιες ήδονές του έρωτος;

«Είν' άνάκη, γράφει στη φίλη της, να σου πώ, άγαπημένη μου πόσο φόβο αισθανόμουν μόνη μέσα στο πάρκο, νύχτα χωρίς φεγγάρι, και με τον άέρα που έφουσεσε; Είμαι άκόμια θόβα και μούρχοταν στο νού ή ζωή του μοναστηριού, όταν ή αδελφή Πουλχερία μές έβαζε τιμωρία στο σκοτάδι, για το παραμικρό σφαλματάκι.

'Έλεος φτάνω κοντά στη μικρή ταρτσούλα, κι' άκούω να με φωνάζη κάποιος. 'Αναγνωρίζω τη φωνή του Λεάνδρου μου, μά ένας καινούργιος φόθος μου παγώνει το αίμα. 'Ηταν ή πρώτη φορά που θρισκόμουνα μόνη μαζί του. Στο σαλόνι, στο πιάνο, κοντά στο έργοχειρό μου, είμαι δέξια κι' εκεί μόνη μαζί του, μά είνε μέσα στο σπίτι, κοντά στη μητέρα, στις άδερφές μου. Ένώ εκείνη τη νύχτα ένομιζα πως ήμουν ζαμένη στην άκρη του κόσμου μόνη, μαζί μ' έναν άντρα. 'Ο ίπότης νοιάζει τούς φόθους μου και μου μιλάει με χαϊδευτική φωνή. Ζυγώνει και πιάνει τα χέρια μου, τά αισθάνεται παγωμένα, μου τα τρίβει να ζεσταθούν κι' άνοστενάω. Τότε ο Λεάνδρος άφινει άμέσως τά παγωμένα μου δάχτυλα, μ' όρπάζει στην άγκαλιά του και με σφιγγει. 'Αχ! καλή μου! Τι ζεστασιά! 'Ανατριχιάζω από εύχαρίστησι και τώρα που σου το γράφω! Μά φιλάει στο λαιμό και στ' αυτί μου, το οποίο άρχισε να θουίρη, σαν να σου κουνά. 'Επειδή έβλεπα πως προχωρούσε, του είπα:

—Γιά το Θεό, άφήστε με, κύριε. Περιμένετε να γίνη ο γάμος μας πρώτα...

«Είχα διασάσει κάπου μαζί σου, μου φαίνεται, πως άμα ένα κορίτσι δώσει τά χείλη του σ' ένα νεο να τά φιλήση, πάει, δέν μένει πειά να μάθη τίποτ' άλλο... Και γι' αυτό δέν ήθελα να τά μάθω όλα άμέσως. Μά πόσο ευτυχισμένο ένοιώθα τον έαυτό μου να αισθάνομαι τον αραβωνιαστικό μου τος φλογερό, τόσο άνυπόμιο ώστε νάρθη έκείνη ή ώρα που δέν θα είχα πειά το δικαίωμα ν' άρηθώ τίποτα!... Σε θεβαίω πως χρειαζόσθε κάπο πολύ για νάρθω δόναμι ν' αμυνθώ. Η ήδονική ήταν το πρώτο του φιλή!»

'Αλλη μιιά φορά ο ίπότης βιάζει την 'Ιουλιία στο σαλόνι, είνε μόνη κι' έτοιμηλόντα της μοναξιάς.

'Η αραβωνιασμένη τά διηγείται λεπτομερώς στη φίλη της:

«'Ανοίγω την πόρτα και μπαίνω, νομίζοντας πως θα συναντούσα τίς άδερφές μου και τη γκουβερνάντα, μά δέν ήταν εκεί κανείς. Τη στιγμή που έκανα να βγω, άνοιγει άξαφνα ή πόρτα και μπαίνει ο κόμης, μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Κοκκίνισα άμέσως μόλις τον είδα και μ' έπιασε μιιά συγκίνηση, μιιά χαρά κι' ένας φόθος μαζί, που τον αισθανόμουν τόσο κοντά μου, κι' έβλεπα νάμαστε μόνι. Αυτός έκλεισε την πόρτα και τρυχώρισε προς έμένα που στεκόμουν σαν γαλαμα.

«'Επειδή όμως το προηγούμενο θράδυ υπερασπίσθηκα τον έαυτό μου στο πάρκο, ο Λεάνδρος δέν κάνει καμιά χειρονομία. 'Ετσι έτιμωρήθηκα σκληρά και τάχα γαμένα. 'Η καρδιά μου χτυπούσε, έκόντευε να σπάση και στο στήθος μου παινόταν ή άναπνοή μου. 'Αν είχα θάρρος, θάλεγα στο Λεάνδρο: «Πάρτε με άλλη μιιά φορά στην άγκαλιά σας, άγαπημένη μου, και σφιχτε με δυνατά, πολύ δυνατά, ως που να μου πιαστή ή άναπνοή, και φιλήστε με πολύ παντού, δέν άντιστέκομαι.»

«'Αχ, πόσο το λαχταρούσα αυτό, άγαπημένη μου.

«'Εκώπταζα τον αραβωνιαστικό μου και τά μηλίγγια μου χτυπούσαν σαν σφοριά. Θεέ μου! Τι γλυκειά άγωνία! 'Αχ, και να τόξερε ή μαμά!

«'Ο Λεάνδρος ήθε κοντά μου, χωρίς να πη λέει ή μάλλον εγώ μόνη μου έπασα στην άγκαλιά του. Μ' έσφιξε δυνατά και μ' έφιλησε πίσω από τ' αυτί, ύστερα στα μαλλιά, κι' εγώ που ένοιωσα το αίμα μου να θράρη, τον έφιλησα στο μάγουλο. 'Επιάσθηκε ή άναπνοή μου από τά φιλά. Τι θεία ήδονή! Γουλάχιστον άλλη μιιά φορά πρέπει να ζαναφιληθώμε έτσι...»

'Όλοι οι έρωτημενιοί είνε ίδιοι, δειλοί πολύ, άνήξεροι και στενοχωρημένοι, όταν στέζουν ο ένας μακριά από τον άλλο και τούς επίβλεπουν, μά μόλις βρεθόνε μόνι, ή φρεσι αναλαμβάνει τά δικαιώματά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

